

Ο ΦΥΣΙΟΛΑΤΡΙΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ
ΠΑΤΡΩΝ

ΑΠΟΝΕΜΕΙ

Α΄ ΒΡΑΒΕΙΟ

Στον Αθανάσιο Π. Στρίκον
για το έργο του "Ο ΚΟΚΚΙΝΟΛΑΙΜΗΣ"
με απόφαση της Κρητικής Επιτροπής
του 7ου ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΠΟΙΟΤΕΧΝΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ
που προκήρυξε ο Σύνδεσμός μας το έτος 2009

Πάτρα 9 Σεπτεμβρίου 2011

Ο Πρόεδρος Παναγιώτης Π. Ρηγοπούλης
Γραμματέας Φανή Νταραχή

Ο Κοκκινολαίμης (Η παραμύθι για μικρά παιδιά)

Μπα ! πού τον θυμήθηκε τώρα τούτος τον κοκκινολαίμη ; αναρωτηθήκατε κιόλας ...

Ναι . Απ' όλα τα πουλιά πιο πολύ αγαπώ τον κοκκινολαίμη. Κι αυτή η αγάπη ήρθε απότομα και ξαφνικά σαν εκείνο που λένε κεραυνοβόλος έρωτας. Και θα ιδείτε πώς και γιατί. Μη βιάζεστε. Μικρή είναι η ιστορία. Τόσο μικρή σαν το πουλάκι ετούτο. Ένα ματσάκι γράμματα μόνο.

Τον κοκκινολαίμη τον ξέρετε δα όλοι ή σχεδόν όλοι. Όχι βέβαια όπως το χελιδόνι ας πούμε ή την τσίχλα ή την καρδερίνα ή τον κότσουφα και την πέρδικα – καίτοι οι τελευταίες τείνουν να εξαφανιστούν , να τις εξαφανίσει δηλ. ο άνθρωπος, ποιος άλλος ; - ή το σπουργίτη και το περιστέρι. Αλλά τον ξέρετε, είμαι σίγουρος. Αλλού τον λένε και καλογιάννο και στην Κρήτη γιαννακό.

Για τους λίγους όμως που πιθανόν να μην τον ξέρουν και ιδίως για τα παιδιά, λέω ότι μιλάμε για ένα πολύ μικρό πουλάκι. Μια μπαλίτσα φουσκωτή, παχουλή από αφράτα πούπουλα μικρότερη απ' του τέννις. Γιατί χωρίς πούπουλα είναι δεν είναι ίσαμ' ένα μικρό κεράσι ή βύσσινο. Χωρίς λαιμό καθόλου. Και τον λένε και κοκκινολαίμη. Λες κι έχει λαιμό σαν του λέλεκα ή της καμηλοπάρδαλης, που όμως δεν την είπαμε λαιμοπαρδάλω.

Και γιατί εκεί κάτω απ' τα ματάκια του και τη μυτούλα του, σε μια ιδέα λαιμού, έχει μια τραχηλίτσα κοκκινοκίτρινη.

Κόκκινη πάντως δεν θα την έλεγα. Και τον είπαν κοκκινολαίμη λες και είναι κανένα πλάσμα φανταχτερό και φαντασμένο, σαν το παγώνι ας πούμε ή σαν την Κόκκινη Πλατεία της Μόσχας τον καιρό του υπαρκτού. Ας είναι. Πρόκειται για τα παράξενα της γλώσσας.

Η κοιλίτσα του σταχτιά και πάνω η ραχίτσα του καφετιά.

Όμορφο πουλάκι δεν μπορώ να ειπώ, όπως όλα άλλωστε. Και μόνο το όνομά του, κοκκινολαίμης, μου φαίνεται ότι δεν του πάει και τόσο. Όσο πια για το καλογιάννος αυτό δεν είναι όνομα για πουλί ... Αλλά μήπως τον ρωτήσαμε ... Και πάλι πώς να το ειπούν ; Ας είναι λοιπόν.

Στις χώρες της Βόρειας Ευρώπης είναι λένε άφοβο προς τον άνθρωπο. Εδώ σε μας, στη Μεσόγειο , οι εγκυκλοπαίδειες και οι φυσικές Ιστορίες γράφουν ότι είναι δειλό. Άφοβο εκεί, δειλό εδώ. Μα το δεύτερο δεν το πιστεύω. Κάτι άλλο μάλλον συμβαίνει εδώ κι έχει γίνει με το δίκιο του ... καχύποπτο.

Αν ζει μονίμως στον τόπο μας ή έρχεται απ' αλλού δεν το ξέρω να σας πω ακριβώς. Περισσότερο πάντως και συχνά εμφανίζεται απ' το φθινόπωρο και μετά. Και το χειμώνα είναι πανταχού παρών ο κοκκινολαίμης.

Αλλά ας πάρουμε τα πράγματα με τη σειρά. Για να εξηγήσω και τα «βαρύγδουπα» που είπα. Την απότομη και ξεχωριστή αγάπη , τους έρωτες τους κεραυνοβόλους, την καχυποψία ή τη δειλία του πουλιού.

Έχω ένα χωραφάκι, που αν πάρουμε απ' την έκταση είναι μάλλον περιβόλι παρά χωράφι. Μόλις ξεπερνά τα τρία στρέμματα. Μικρό για χωράφι μεγάλο για περιβόλι. Γι' αυτό το είπα χωραφάκι. Κάτι μεταξύ περιβολιού και χωραφιού.

Εδώ δίπλα μας είναι. Στον Άη Γιάννη . Και το 'χω φυτεμένο ο ίδιος όλο ελιές. Και σας διαβεβαιώ δεν υπάρχει μεγαλύτερη χαρά από το να φυτέψεις και να μεγαλώσεις ο ίδιος δέντρα.

Οι Αγγλοσάξωνες έχουν μια παροιμία που λέει ότι ο κάθε άνθρωπος πρέπει στη ζωή του να κάνει τρία πράγματα : Να φυτέψει ένα δέντρο, να κάνει ένα παιδί και να γράψει ένα βιβλίο. Λέτε μ' αυτό να κατέκτησαν τον κόσμο ;

Εγώ πάντως όχι ένα αλλά πάνω από εκατό δέντρα φύτεψα. Και όλα ελιές · αυτά που έχει το περιβόλι. Και σας διαβεβαιώ ότι η χαρά που μου έδωσαν και μου δίνουν είναι «αλογάριαστη», καθώς έλεγε εκείνο το αξέχαστο αηδονάκι η Σοφία η Βέμπο. Το καλό φαί, λένε, είναι για δυο-τρεις ώρες το πολύ. Ο έρωτας για μια νύχτα (το πολύ) και το περιβόλι για μια ζωή. Το πιστεύω.

Στο περιβόλι λοιπόν οι ελιές, την εποχή που μολογάμε – πριν οχτώ χρόνια ακριβώς – είχαν μεγαλώσει αρκετά. Ήσαν σχεδόν δέντρα.. Κατάφορτα εκείνη τη χρονιά και μάζευα τον καρπό τους. Ένα μήνα σχεδόν έκανα να τις μαζέψω. Κι όλες μοναχός μου. 'Αρχισα πριν από τα Χριστούγεννα και βγήκε σχεδόν ο Γενάρης που τελείωσα. Βέβαια δεν πήγαινα τις βαρείες γιορτάδες ούτε φυσικά όταν έβρεχε.

Έφευγα πρωί και σχόλαγα σούρουπο.

Με μικρή παύση εκεί κατά το μεσημέρι για μια ανάσα κι ένα κρασί μ' ότι πρόχειρο (ελιές, τυρί, κανένα ... κρεατοσφαιρίδιον-κεφτεδάκι δα) γιατί δεν ήθελα να βαραίνω με πολύ φαί . Και το κρασάκι για να παίρνω δύναμη . Γιατί όρεξη για δουλειά είχα .

Αυτή δε η μεσημεριανή παύση δεν ήταν ποτέ σταθερή . Την καθόριζε πάντα η πορεία της δουλειάς . Έτσι σταμάταγα και στις δώδεκα και στη μία και πριν τη μία , ακόμη και τη δεύτερη ώρα μετά το μεσημέρι καμμιά φορά .

Και κολάτσιζα εκεί που βρισκόμουν . Στο πανί απάνου καθισμένος σ' ένα τελάρο . Τα δέντρα σχετικά μικρά , κοντοκλαδεμένα όλα , το περιβόλι εντελώς επίπεδο , γλέντι το μάζεμα τους όταν σ' αρέσει κιόλας . Κι αν βάλουμε ότι ο καρπός τη χρονιά εκείνη ήταν πολύς και πεντακάθαρος από δάκο κι άλλες αρρώστιες έλεγες : τί άλλο να γυρέψει κανείς από τούτη τη γη και τη ζωή ;

Ένας γείτονας μάλιστα μου έλεγε ότι τη χρονιά εκείνη ο Ιησούς Χριστός είχε κατασκηνώσει μέσα .

Τόση μάλιστα ήταν η χαρά μου που κάθε μέρα κι όλη την ημέρα σχεδόν μάζευα και τραγουδάγα . Ιδίως μετά το μεσημέρι που το κρασάκι είχε φτερώσει κορμί και ψυχή . Οι συναυλακάρηδες και οι γύρω ξωμάχοι έχουν ακόμα να λένε .

* * *

Έτσι κύλησαν οι δέκα πρώτες ημέρες , όπως υπολογίζω , όταν ένα μεσημέρι φτεράκισε από τις ποδιές της διπλανής ελιάς ένας κοκκινολαίμης , και “τσούπ” , έκατσε στο πανί , δυο – τρία μέτρα απόσταση από μένα .

Με είδε . Ίσως να φοβήθηκε ή θέλησε να με δοκιμάσει και σχεδόν αμέσως “φρίτ” ξαναφτεράκισε και ξανακρύφτηκε στο δέντρο απ' όπου είχε έρθει . Δεν πέρασε όμως ούτε ένα λεπτό που ξανανοίγοντας τα φτεράκια του ήρθε πάλι στο πανί , στην ίδια θέση με πρώτα, φανερά ηρεμότερος όμως τώρα .

Γρήγορα έτριψα πολύ-πολύ στα δάχτυλά μου μια μικρή μικρούτσικη μπουκίτσα ψωμί , κι από στραγάλι μικρότερη , κι έρριξα τα ψιχαλάκια κατά τη μεριά του . Με την κίνηση όμως – καίτοι προσεγμένη – πέταξε αμέσως στο δέντρο και χώθηκε στην πυκνή φυλλωσιά . Για να εμφανιστεί όμως και πάλι την επόμενη κιόλας στιγμή και τσιμπολογώντας με χάρη ανασηκώνοντας σε κάθε τσίμπημα το κεφαλάκι του (για να ιδεί τις διαθέσεις μου ;) έφαγε όλα τα ψίχουλα , οπότε κυττάζοντάς με στερνή φορά σα να ευχαριστούσε και ν' αποχαιρετούσε έφυγε τρουπώνοντας στο δέντρο . Βέβαιά έρριξα κι άλλα ψίχουλα στο ίδιο σημείο μα δεν

ξανάρθε . Φαίνεται ότι τα πρώτα ήσαν υπεραρκετά για ένα τόσο δα πουλάκι κι ένιωθε χορτασμένο .

Μ' εντυπωσίασε βέβαια το γεγονός , δεν το κρύβω , γιατί δεν είναι δα και συνηθισμένο . Το σκέφτηκα όμως , το ξανασκέφτηκα και κατέληξα να το θεωρήσω εντελώς τυχαίο . Πεινούσε , είπα , πολύ το καημένο , άνθρωπο είδε κι επλησίασε να πάρει κάτι . Αυτό είναι όλο . Άλλωστε τα ζωντανά συνυπάρχουν με τους ανθρώπους .

Όμως τούτο μέχρι το άλλο μεσημέρι που καθισμένος για ανάπαυση , λίγο πιο πάνω απ' ό,τι την προηγούμενη μέρα , με το που κάθισα κι «έστρωσα τραπέζι» να τον πάλι .

Κάθισε μ' ένα αθόρυβο φτερούγισμα στην ίδια θέση . Και πιο κοντά σε μένα απ' ό,τι την πρώτη φορά . Τον καλωσόρισα λέγοντάς του : «καλώς μου το γλυκούλι μου» .

Επανελήφθη το ίδιο. Με τη διαφορά πως όταν άπλωσα το χέρι να του σερβίρω τη «μερίδα του» δεν έφυγε φοβισμένος αλλά κουνώντας το κεφαλάκι του , σαν που κάνουν τα πουλάκια όταν θέλουν να πετάξουν, μου φάνηκε ότι ανταπέδωσε το χαιρετισμό κι άρχισε να τρώει. Τρώγοντας δε και κυττάζοντάς με, αφού τελείωσε, κάμπτοντας το κεφαλάκι του δυο-τρεις φορές σα να υποκλινόταν άνοιξε τα φτεράκια του κι έφυγε.

Ε λοιπόν αυτό που θα σας πω δεν θα το πιστέψετε. Και με το δίκιο σας. Γιατί 'ναι απ' τα απίστευτα. Και σε μένα να τό 'λεγε ο πιο φιλαλήθης του κόσμου, πολύ δύσκολα θα το δεχόμουν. Έτσι δεν θα με πειράξει καθόλου αν δεν το πιστέψετε.

Από τότε και για είκοσι περίπου ημέρες , μέχρι που τελείωσα , κάθε μεσημέρι έτρωγα παρέα με τον κοκκινολαίμη.

Πριν καθίσω έφαχνα γύρω να τον δω. Δούλευα κι έρριχνα ματιές . Δεν φαινόταν πουθενά.

Όταν όμως καθόμουν, ό,τι ώρα, και στο επόμενο λεπτό : «Καλώς τον». Είχε μάλιστα τόσο ξεθαρέψει που πλησίαζε κοντά μου σε απόσταση μισού μέτρου και λιγότερο. Και σαν απότρωγε δεν έφευγε αμέσως αλλά, λες κι αποζητούσε κι αυτός συντροφιά, περίμενε. Καθάριζε τη μυτούλα του στο πανί , με κύτταζε με ελαφρά τιτιβίσματα εκείνα του κοκκινολαίμη και πηδήματα, χωρίς να ταράζεται από τις δικές μου κινήσεις .

Μια μέρα, θέλωντας να ιδώ πως θα αντιδράσει , όταν ήρθε του έδωσα υπερβολικά «ελλιπή μερίδα» , όπως θα 'λεγε ο Καρυωτάκης , εν σχέση με τις άλλες μέρες. Μα σαν απόσωσε γρήγορα γρήγορα όχι μόνο δεν έφυγε αλλά με κύτταζε , με καρφωμένα τα ματάκια του στα δικά μου , ανοιγοκλείνοντάς τα και κάνοντας πηδηματάκια σχεδόν επί τόπου , όπως κάνουν από χαρά τα μικρά παιδάκια περιμένοντας τη σοκολάτα που τους έταξες.

Βεβαιώθηκα ότι είχε γίνει φίλος μου . (Περισσότερο να ειπώ ότι τον αντάμειψα αμέσως για αυτή την ανείπωτη ευτυχία που μου χάριζε, που δεν είχε αντάλλαγμα) Και εκείνη τη στιγμή όλα τα χρυσάφια του κόσμου μου φάνηκαν γελοία μπροστά στην τόση ευτυχία.

Για να μην πολυλογούμε η σχέση μας ήταν τόσο προχωρημένη ώστε με τον κοκκινολαίμη κουβέντιαζα κιόλας. Μια μέρα μάλιστα ηλιόλουστη αλλά πολύ κρύα, τόνιωθες, ήλιος με δόντια που λένε , όπως τρώγαμε και με κύτταζε τον ρωτούσα : «Καλά, ρε φίλε Εσύ από πού ήρθες μες το καταχείμωνο ; Και τι ήρθες να κάνεις εδώ ; Να ζεστάνεις την παγωνιά μας ; Ξέρεις τι είσαι Εσύ για μένα, φίλε, τώρα ; Για μας τους ανθρώπους όλους τι είσαι ξέρεις ; Είμαι βέβαιος ότι το ξέρεις . Και πώς με εμπιστεύτηκες ; . . . Δειλό γιατί Σε λένε ; . . . Κι εγώ ξέρεις πόσο σ' αγαπάω ; . . . Σ' αρέσει βλέπω περισσότερο το σουσάμι . Το προτιμάς (έτριβα και τού' δινα σουσάμι απ' το ψωμί). Μα και το κεφτεδάκι το ίδιο...»

Κι άλλα κι άλλα κι άλλα πολλά του έλεγα του κοκκινολαίμη μου. Λόγια δίχως μεταξύ τους ειρμό και συνοχή μπερδεύοντάς τα από χαρά , όπως η μικρομάνα κουβεντιάζει με το μωρό της. Κι εκείνος κυττούσε και τιτίβιζε. Κούναγε το κεφαλάκι του και πηδούσε. Πού να σας τα λέω . . .

Και δώστου γλυκοκουβέντες. Να τον ρωτάω και εκείνος να με κυττάει στα μάτια ανοιγοκλείνοντας τα δικά του. Υπερβολές ; και λίγα λέω . . .

Μέχρι σημείου αν μ' άκουγε κανείς εκεί στην ερημιά να κουβεντιάζω σαν με άλλον άνθρωπο ή ένα παιδάκι κι άνθρωπο να μη βλέπει πουθενά , θα με πέρναγε για λειψόν . Θα πρόσεχε, θα ξαναπρόσεχε, θα κύτταζε, θά'στηνε αυτί και θα σιγουρευόταν ότι δεν πάω καλά . . . αφού . . . παραμιλώ. Που να 'ξερε ότι εκείνη τη στιγμήμίλαγα με . . . το Θεό τον ίδιο ; Μ' ένα πλάσμα του που μου 'γνεφε χίλια σοφά πράγματα σα να τά' λεγε ο Θεός ! Και μια στιγμή βούρκωσα.

Όμως ήρθε κι ο καιρός που, όπως όλα τα πράγματα, τελείωσε και η δουλειά. Την τελευταία αυτή ημέρα του άπλωσα το χέρι ελπίζοντας ότι θ' ανέβει στην παλάμη μου. Έτσι για να τον αποχαιρετίσω . Να τον φιλήσω. Να τον πιάσω , να τον κλείσω στη χούφτα μου ν' ακούσω πως χτυπάει η καρδούλα του. (Πώς δεν το είχα σκεφτεί νωρίτερα ;)

Δεν ανέβηκε. Δεν με πείραξε καθόλου. Πόσο άλλωστε ακόμα μεγαλύτερο καλό να μου κάνει; Πόση άλλη ευτυχία να χαρίσει ένα τόσο δα πουλάκι σ' άνθρωπο !

Πήγα και μετά το τελείωμα. Το μεσημέρι. Επίτηδες είχα αφήσει το πανί .(Το μάζεψα αρκετές μέρες αργότερα) . Και την άλλη και την παράλλη . Κάθισα στη θέση μου στο τελάρο , όπως τότε και τον περιμένα .

Ο κοκκινολαίμης δεν ξαναφάνηκε . Ίσως δεν μ' έβλεπε εκεί όλη την άλλη ημέρα, δεν άκουγε τραγούδι ούτε θόρυβο της δουλειάς και πέταξε να πάει να συντροφέψει άλλον ξώμαχο . . . Ή να βρει το ταίρι του . Ποιος ξέρει, έτσι ερωτευμένο που ήταν κι αυτό ;

* * *

Αυτή είναι η μικρή ιστορία με τον κοκκινολαίμη . Που αν ήξερα να γράφω τραγούδια θάγραφα ένα γι' αυτό το πουλάκι. Και θα τού 'βαζα και μουσική.

Όχι τίποτα μεγαλόπρεπα και φανταχτερά πράγματα . Ούτε υψιπετή, σαν τη λίμνη των κύκνων να πούμε ή τον καρουοθραύστην . Αλλά απλό σαν το ίδιο και τη φωνούλα του . Τόσο απλό που να θυμούνται τα λόγια του όλοι με το πρώτο άκουσμα και να το σιγοτραγουδούν . Ένας πάντως στίχος του θα 'λεγε :

« Μην ψάχνετε να βρείτε το Θεό. Δεν θα τον βρείτε ποτέ και πουθενά. Γιατί 'ναι εδώ. Δίπλα μας. Κοντά μας. Μέσα μας. Δηλαδή τόσο πολύ μακριά . . . Εγώ όμως τον είδα, τον αντίκρυσα. Ναι σας λέω. Σ' ένα τόσο δα πουλάκι. Σ' ένα κοκκινολαίμη που είκοσι μέρες με συντρόφευε , με ζέσταινε το καταχείμωνο , με ξεκούραζε , μ' έκανε να νιώσω την απόλυτη ευτυχία . Τρισευτυχισμένος πραγματικά . Καταλαβαίνοντας ταυτόχρονα τα έργα του Θεού. Τα ανεξήγητα μυστήρια τα αθάνατα. Που τέτοια θα μείνουν . . . ό,τι και να κάνουμε οι άνθρωποι . . .

Μα θα ειπεί ο «ρεαλιστής» , πού το πας ; πού η έκπληξη και το εξαιρετικό ; Απλώς το πουλάκι ερχόταν κι έτρωγε εκπληρώνοντας μια ενστικτώδη βιολογική του ανάγκη . . . Αν όσα μας λες δεν είναι παραμύθια.

Αυτό ακριβώς λέω κι εγώ , φίλε ρεαλιστή. Ερχόταν κι έτρωγε. Κι αυτήν ακριβώς την ενστικτώδη ανάγκη του είναι που αδυνατεί ο δικός μου νους να συλλάβει . Που βρήκε να την ικανοποιήσει εκεί κοντά μου έτσι κι όχι πιο πέρα κάπως αλλιώς, όπως έκανε μέχρι τότε. Ποιός θα το λύσει ; Ποιός θα ειπεί τί' ναι η λάμψη και η θαλπωρή απ' τη φωτιά στο τζάκι όταν κρυνώνεις και την αποζητάς, και της καρδιάς η λάμψη από την παρουσία ενός κοκκινολαίμη ; Ποιός και πώς θα τα ερμηνέψει ;

Πέρασαν μερικές ημέρες αφότου τελείωσε το επαναλαμβανόμενο όνειρο που έβλεπα ξυπνητός. Θαύμα ; μυστήριο ; παραμύθι ; Όπως θέλει καθένας ας το ονομάσει , με τον κοκκινολαίμη.

Κι όλες αυτές είχα χαθεί σε σκέψεις που ποτέ άλλοτε δεν είχα κάνει. Να : Όλα τα μεγαλεία και τα έργα και τα μέγαρα των ανθρώπων τά 'βλεπα χοντρά αστεία . Έργα της αλαζονείας του. Ως ακόρευση απληστία του χειρότερη και γελοία . . .

Κι η χαρά μου ασίγαστη . Περπάταγα στα σύννεφα .

Όσπου μια μέρα έρριξε μια πιτουρίθρα χιόνι . Στα βουνά γύρω πολύ. Το βράδυ ήρθε κι ένας βοριάς που τα κοκκάλωσε όλα . Στο διπλανό απ' το σπίτι μου περιβόλι με πορτοκαλιές, τη νύχτα άκουσα θορύβους. Κατάλαβα.

Τρία "λεβεντόπαιδα παλληκάρια", φωτίζοντας με φακούς έπιαναν κοκκινολαίμηδες κι άλλα πουλιά που είχαν κουρνιαώσει εκεί . Κρουσταλιασμένα και στον ύπνο τους.

Δεν λέω τίποτα . Το βράδυ εκείνο κόντεψε να γενώ φονιάς. Να εγκληματίσω . Εγώ που μια ζωή πολέμαγα το έγκλημα. Κι είχα την εκδίκηση της αδικίας μπροστά μου καθώς λέει ο Ποιητής. Να παραφρονήσω στ' αλήθεια . . . Και ποιός δικαστής να με πιστέψει ; . . .

Και τη χαρά διαδέχτηκε η απογοήτευση, η οργή. Όλες εκείνες τις ημέρες αυτό δεν είχε περάσει απ' το μυαλό μου. Περπάταγα , σας είπα, στα σύννεφα .

Και τα πουλάκια που σίμωσαν κοντά στα σπίτια μας των ανθρώπων για δική τους ασφάλεια και δική μας χαρά – έτσι νόμιζα – πώς να μην είναι καχύποπτα εδώ στα μέρη μας που τα είπαμε δειλά ; Λέτε γι' αυτό να μην θέλησε τότε ν' ανέβει στην παλάμη μου ; Να κράταγε . . . πισινή ;

(Ένα απ' τα παιδιά εκείνα –άντρας μεγάλος- το γνώριζα καλά. Και μετά δυο ημέρες , ήρεμα, παρακάλεσα να μου ειπεί ειλικρινά τι θα τους έκαναν τους κοκκινολαίμηδες . «Τους ψήνουμε» μου απάντησε «και τους τρώμε στο καφενείο με ούζο». Και αν κάποτε διαβάσει, γιατί ξέρω ότι διαβάζει, θα τα θυμηθεί σίγουρα όλα) .

Απο' δώ και κάτω δεν σας χρειάζονται άλλα.

Έχουν περάσει αρκετά χρόνια από τότε. Γεμάτα οχτώ. Και πολλά μεσολάβησαν στη ζωή μου. Και κάθε φορά που μαζεύω ελιές μα και τους άλλους καιρούς βλέπω κοκκινολαίμηδες. Εκεί στην άκρη στ' αυλάκι κυρίως . Κι όταν κάθουμαι το μεσημέρι , από 'κει που είμαι, τα μάτια μου ταξιδεύουν γύρω στα δέντρα. Ψάχνουν να βρουν εκείνον. Που και τότε δεν τον έβλεπαν μα μόλις καθόμουν, "φρίτ", θαυματουργικά κι αυτός πάνω στο πανί παρέα μου. Κι έχω ακόμα χτυποκάρδι, όπως τότε, πως θα φανεί. Μάταια όμως. Μα γιατί αλήθεια να με ξαναεμπιστευτεί ;

Έρχεται όμως στη μνήμη μου συχνά και ζωντανά, όπως η πρώτη μας αγάπη. Αδύνατο ν' απωθήσω το γεγονός στο ασυνείδητο να ξεχαστεί. Κι ούτε θέλω. Αλλά να το πάρω μαζί μου στον τάφο. Αν τύχει δε κι από αρρώστια ας πούμε, φύγει από τη μνήμη μου, μου φαίνεται ότι θα πάω στον άλλο κόσμο ανάπηρος. Γι' αυτό και το διηγούμαι στους φίλους μου συχνά σαν έρχεται κουβέντα, να το θυμούνται τουλάχιστον εκείνοι. Και το λέω και σε σας τώρα.

Θα κλείσω με κάτι πολύ πρακτικό. Σαν υστερόγραφο που λένε. Φεύγοντας απ' τα δικά μου κι επαναλαμβάνοντας μια πρόταση που έκανε ένας σοφός γέροντας φίλος μου πριν χρόνια στη Λακωνία :

«Θέλουμε πραγματικά , είπε, εμείς οι Έλληνες να ξαναζωντανέψει ο τόπος ;

Αν θέλουμε, να κανονίσουμε μια φορά το χρόνο , ας πούμε της Παναγίας της Μεσοσπορίτισσας, κι αν ο καιρός είναι κακός την άλλη μέρα ή την παράλλη ή την αμέσως ερχόμενη μετά μια βδομάδα ημέρα, όλοι όσοι μπορούμε , να βγαίνουμ' έξω στην ύπαιθρο, κι

όπου θέλει ο καθένας, να ρίχνουμε μια χούφτα ή έστω μια 'πλοχεριά σπόρο. Ρόβη, βίκο, φακή, μπιζέλι, ό,τι νά' ναι.

Κι αν δεν μπορούμε να σκάψουμε μισή σποριά σε μια άκρη, ας το ρίνουμε έτσι. Χάμπασα. Κάτι θα φυτρώσει. Θα το κάνει ο Θεός και θα φυτρώσει. Ποιος ξέρει μετά πόσο καιρό! . . .

Έτσι, συνέχιζε, θα ξαναγεμίσει ο κόσμος πουλιά, ζωντανά, λαγούς, πέρδικες, σκατζοχέρια, χελώνες, χαλκοκουρούνες . . . Χωρίς καθόλου έξοδα . Και θα κάνουμε και το κέφι μας . . . »

Και κατέληγε :

«Ας αφιερώσουν οι Αθηναίοι και οι άλλοι των πολιτιστικών συλλόγων με τις πολλές κουβέντες, όλοι μας, μια έξοδο το χρόνο σ' αυτό . . . Και φυτοφάρμακα οι αγρότες με μέτρο. Λιγότερα δηλητήρια . . . »

Η ωραιότερη, πρακτική, εφαρμόσιμη, ανέξοδη και διδακτική πρόταση που άκουσα ποτέ μου. Τι λέτε ; Πάμετε να την εφαρμόσουμε ; Για να γελάσει κι ο Θεός ;

Αθανάσιος Στρίκος